

Yayinevinin notu

İnsanlık yeni bir dünya savaşı uçurumunun kıyısında ve bu kez bir bütün olarak gezegeninin geleceği tehdit altında.

Başını ABD emperyalizminin çektiği uluslararası savaş yönelimi, SSCB'nin dağılmasından bu yana geçen çeyrek yüzyıldan biraz uzun süre içinde Ortadoğu'da, Orta Asya'da ve Afrika'da çok sayıda toplumu mahvetmiş durumda.

ABD'nin Rusya ve Çin ile cepheleşme politikasının ürünü olan Ortadoğu'daki rejim değişikliği operasyonları ya da Kuzey Kore'ye ve İran'a yönelik tehditleri, dünyayı her an bir nükleer çatışmaya sürükleyebilir. Bilim insanlarının ilk birkaç saat içinde on milyonlarca; sonraki haftalarda ise yüz milyonlarca ve milyarlarca insanın öleceğini öngördüğü böylesi bir çatışma olasılığı, ABD Başkanı Trump'ın ya da bir başka yöneticinin "çılgınlığı"ndan değil, ama kapitalizmin nesnel dinamiklerinden kaynaklanmaktadır.

ABD'nin saldırganlığının arkasında, asıl olarak, onun 2008 ekonomik kriziyle hız kazanan uzun süreli ekonomik gerilemesi yatmaktadır. Ekonomik gerilemesini askeri yollarla dengeleme arayışı içinde olan ABD, kendi bağımsız emperyalist hedeflerini ileri sürmeye başlayan Almanya, Japonya, Fransa ve Britanya gibi rakipleri karşısındaki baskın konumunu korumak ve asıl hedefi olan Avrasya kara parçasına egemen olmak (özellikle Rusya'ya ve Çin'e boyun eğdirmek) için, daha da saldırganlaşmak zorunda.

Bir dünya savaşı tehlikesi, artık burjuva devletlerin politikalarının belirlenmesinde kilit rol oynayan stratejistler tarafından da açıkça kabul ediliyor. Onlar, bunu, giderek artan bir şekilde, bir olasılıktan çok kaçınılmazlık olarak görme ve her durumda nükleer silahların kullanılacağı topyekün bir savaşa hazırlanma eğilimindedir.

***

Türkiye egemen sınıfının tüm hiziplerinin ve siyasi temsilcilerinin yönelimlerine, bu küresel ekonomik dinamikler ve emperyalist jeopolitik hesaplar yön vermektedir. Suriye'deki altı yılı aşkın süredir devam eden vekil savaşının başlıca suç ortaklarından biri olan egemen sınıf, uluslararası ve ulusal düzeylerde içine girdiği açmazdan tek çıkış yolunu savaşta ve onun kaçınılmaz bileşeni olan diktatörlükte görüyor.

Küresel ekonomik kriz ve emperyalist güçler arasındaki keskinleşen çelişkiler, Türkiye'nin 100 yıldır çözülmemiş tarihsel sorunlarını (Britanya ve Fransa emperyalizminin çizdiği Suriye ve Irak sınırları dahil) yeniden gündeme getirirken, Ankara ile geleneksel Batılı "müttefikler"i arasındaki ilişkileri de hızla kötüleştirilmiş durumda.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan önderliğindeki Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) iktidarının Rusya'ya ve Çin'e yaklaşma yönündeki hamleleri sonucunda, Türkiye'nin Batı ittifakı (NATO ve AB) içindeki yeri yıllardır sorgulanıyor. Öte yandan Türkiye, emperyalist jeostratejik hesaplar çerçevesinde, NATO'dan ve AB'den bütünüyle kopmasına izin verilemeyecek kadar önemli bir yere sahip.

Emperyalist müttefikleri ile AKP iktidarı arasında ve bunun bir uzantısı olarak Türkiye egemen sınıfı içinde yıllardır yaşanan çatışma, en keskin ifadesini, geçtiğimiz yılki 15 Temmuz darbe girişiminde ve sonrasında hız kazanarak devam eden diktatörlük yöneliminde buldu.

Egemen sınıfın AKP'de Erdoğan önderliğinde temsil edilen hizibi ile NATO/AB yanlısı kesiminin siyasi sözcüleri arasında sürmekte olan mücadelenin taraflarından hiçbiri ilerici değildir. Onların hepsi kapitalist sistemi savunmakta ve işçi sınıfı ile gençliği emperyalist savaş ve diktatörlük yönelimine yedeklemeye çalışmaktadır.

***

Başını emperyalist güçlerin çektiği bu savaş ve diktatörlük tehlikesinin nedeni, birinci ve ikinci dünya

savaşlarının nedeni ile aynıdır: kapitalizmin, ekonominin küresel ölçekte bütünleşmesi ile dünyanın rakip ulus devletlere bölünmüşlüğü ve üretimin toplumsal karakteri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki yapısal çelişkisi.

Bütün burjuva hükümetler, kapitalizmin bu çözümsüz krizine yanıt olarak, kaçınılmaz biçimde militarizme ve diktatörlük yöntemlerine sarılıyorlar.

Lenin, 100 yıl önce, savaşın, dünya kapitalizminin gelişmesinin “ve onun milyarlarca dişlisinin ve bağlantısının” ürünü olduğunu açıklamış ve “sermayenin iktidarı yıkılmadıkça ve devlet iktidarı bir diğer sınıfın, proletaryanın eline geçmedikçe” durdurulamayacağını belirtmişti. Bu, savaşa karşı mücadele etmeksizin sosyalizm uğruna; sosyalizm uğruna mücadele etmeksizin de savaşa karşı mücadele edilemeyeceği anlamına gelmektedir.

Bu süreci durdurabilecek tek güç, uluslararası işçi sınıfıdır.

100 yıl önce 1917 Rus Devrimi eliyle doğrulanmış olan bu tarihsel gerçeklik, bugün yeniden muazzam bir güncellik, yakıcılık kazanmıştır. Dahası, egemen sınıfların savaş ve diktatörlük yöneliminin altın da yatan kapitalizm, aynı zamanda sosyalist devrimin tüm nesnel temellerini de geliştirmiştir.

Bununla birlikte, işçi sınıfının tırmanan savaş tehlikesine nihai olarak son verecek uluslararası sosyalizm mücadelesini yükseltmesi için, bu nesnel sürecin bilinçli öznel ifadesi olan perspektiflerle donanması ve devrimci bir siyasi önderlik altında harekete geçmesi gerekiyor.

***

Stalinist, “post-Stalinist”, gerillacı, sahte solcu vb. siyasi akımların emperyalist savaş yönelimine yedelediği koşullarda, savaşa ve onu doğuran kapitalizme karşı işçi sınıfının uluslararası sosyalist devrim çözümünü örgütleme uğruna mücadele eden tek akım, Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’dir (DEUK).

DEUK, 18 Şubat 2016’da, *Sosyalizm ve Savaşa Karşı Mücadele: Emperyalizme Karşı Uluslararası Bir İşçi Sınıfı ve Gençlik Hareketi İnşa Edin!* başlıklı bir açıklama yapmıştı. Bu açıklamada, “savaşa karşı uluslararası kitlesel bir hareketin inşasına olan acil gereksinimin farkında olan siyasi eğilimler ve bireyler ile bu açıklamada ileri sürülen ilkeler temelinde kardeşçe tartışma”ya çağırıyordu.

Bu çağrıya, Türkiye’de, kendisini “sosyalist” hatta Troçkist olarak tanımlayan hiçbir siyasi eğilimden yanıt gelmedi. Bu durum, savaş ve diktatörlük yönelimine karşı yükselen işçi sınıfı muhalefetini emperyalizme ve burjuva partilerine yedekleme peşinde koşan bütün bu çevrelerin siyasi iflasının bir diğer kanıtıdır.

***

Mehring Yayıncılık, DEUK’un ve şubelerinin savaşa karşı kongre ve konferans kararlarını derlediği bu kitapla birlikte, okurlarının dikkatini, hızla artan dünya savaşı tehlikesine ve savaş karşıtı uluslararası bir işçi sınıfı hareketinin inşasının acil gerekliliğine çekmeyi amaçlıyor.

Elinizdeki kitapçık, iki ana bölüm halinde tasarlandı. İlk bölümde, DEUK’un *Sosyalizm ve Savaşa Karşı Mücadele: Emperyalizme Karşı Uluslararası Bir İşçi Sınıfı ve Gençlik Hareketi İnşa Edin!* başlıklı açıklamasını ve Avustralya’daki ve Britanya’daki Sosyalist Eşitlik Partilerinin aynı yıl içinde toplanan ulusal kongrelerinde aldıkları kararları yayınlıyoruz.

Avustralya ve Britanya Sosyalist Eşitlik Partileri, aynı yılın Nisan ve Ekim aylarında düzenledikleri kongrelerde, DEUK’un açıklamasını onayladılar ve onu bölgelerine ilişkin çözümlerle geliştirdiler.

Kitapçığın ikinci bölümünde yer alan belgelerden ilki, yine DEUK tarafından, 9 Haziran 2014’te kabul edilen *Sosyalizm ve Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele* başlıklı karar.

DEUK, bu kararda, “savaşa karşı mücadeleyi siyasi faaliyetinin merkezine yerleştirme kararı almış” ve “Dördüncü Enternasyonal’in, Uluslararası Komite önderliğinde inşası”nın, emperyalist savaşa karşı sosyalizm

uğruna mücadelede “merkezi stratejik öneme sahip bir konu” olduğunu vurgulamıştı.

Bu kararın ardından, DEUK’un, sırasıyla, ABD’deki, Almanya’daki ve Sri Lanka’daki şubeleri, düzenledikleri ulusal kongrelerde, emperyalist savaşa karşı mücadele ile sosyalizm uğruna mücadeleyi güncel siyasi faaliyet içinde nasıl bütünleştireceklerini tartıştılar ve DEUK’un kararını, siyasi faaliyetlerine yol gösterecek şekilde zenginleştirdiler.

Bunun en çarpıcı ifadelerinden biri, Almanya’daki Toplumsal Eşitlik Partisi’nin (Partei für Soziale Gleichheit-PSG) Alman militarizminin yükselişine karşı mücadeleyi, burjuva medyasında ve akademi çevrelerinde canlandırılan ve başını Humboldt Üniversitesi profesörlerinden Jörg Baberowski’nin çektiği tarih çarpıtma okulu karşı mücadele ile birleştirmesiydi.

PSG’nin ve gençlik örgütü *Toplumsal Eşitlik İçin Uluslararası Gençlik ve Öğrenciler*’in (IYSSE), bu doğrultuda sürdürdüğü kampanya işçi sınıfı ve gençlik içinde güçlü bir etki yaratırken, burjuva akademi, medya ve siyaset çevrelerinden (Yeşiller ve Sol Parti dahil) tepkilerle karşılaştı.

DEUK’un kararları doğrultusunda tüm siyasi faaliyetini tırmanan militarizme ve *savaş hazırlıklarına karşı mücadele ekseninde sürdüren PSG*, 18-19 Şubat 2017’de topladığı bir kongrede, adını Sosyalist Eşitlik Partisi (Sozialistische Gleichheitspartei – SGP) olarak değiştirdi. DEUK’un diğer şubeleri ile aynı adı almaya yönelik bu değişikliğin nedeni, uluslararası hareketin birliğini vurgulamak ve partinin temel hedefinin sosyalizm olduğu konusunda hiçbir belirsizliğe yer vermemektir.

***

DEUK’un ve şubelerinin bu kitapçıkta yayınladığımız kararları, tüm ülkelerdeki sahte sol örgütlerin emperyalizmin “insan hakları” maskeli savunucuları haline geldiği koşullarda, emperyalist savaş ve diktatörlük yönelimine karşı sosyalizm uğruna mücadelede uluslararası Troçkist harekete düşen devasa sorumluluğun yalın ifadeleridir.

ABD SEP’in 5 Ağustos 2014’te topladığı kongrede DEUK’un Haziran 2014’teki açıklamasını oybirliği ile onaylayan ve tüm ülkelerdeki sosyalistler için yol gösterici olan kararından aktarırsak:

49. Emperyalizme karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeledir. Savaş karşıtlığı ile ilgili bütün temel konular (daimi ordunun lağvedilmesi, ülke dışındaki ABD askerlerinin derhal geri çağırılması ve ordu-istihbarat aygıtının dağıtılması talepleri), işçi sınıfının, siyasi iktidarı almaya ve dünya ekonomisini sosyalist bir program (üretimin özel kar için değil; toplumsal gereksinimleri karşılamak amacıyla akılcı ve demokratik olarak planlanması) temelinde yeniden örgütlemeye yönelik bağımsız siyasi ve devrimci seferberliğini gerektirir.

50. Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin ve Sosyalist Eşitlik Partisi’nin gücü, programının, dünyadaki ekonomik gelişmenin mantığına karşılık gelmesinden ve işçi sınıfının çıkarlarını dile getirmesinden kaynaklanmaktadır. Partinin büyümesi, nesnel bir sürecin bilinçli ifadesidir. Bununla birlikte, bu büyüme otomatik olarak gerçekleşmez. Devrimci program uğruna mücadele etmek gerekir. Parti yapısı içinde faaliyet gösteren her bir üye, işçi sınıfının yaklaşan mücadeleleri için çekirdeği ve önderliği geliştirmek amacıyla, başlıca fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda ve üniversitelerde Sosyalist Eşitlik Partisi’nin tabanını inşa etmekle görevlidir. Uluslararası Komite’nin kararının sonunda belirtildiği gibi, "Dördüncü Enternasyonal’in, Uluslararası Komite önderliğinde inşası, merkezi stratejik öneme sahip bir konudur." Bunun ABD’deki anlamı, Sosyalist Eşitlik Partisi’ni inşa etmektir.

Bu kitapçıkta yayınladığımız belgelerin, Türkiyeli işçilere ve gençlere, emperyalizme ve savaşa karşı mücadelelerinde ve Sosyalist Eşitlik Partisi’nin inşasında gerekli bilimsel perspektifi sunacağını düşünüyoruz.

Aralık 2017